

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det er da fuldkommen rigtigt, at hele pointen omkring Sarajevo er, at de serbiske våben blev trukket tilbage, men hr. Søren Søndergaard får det til at lyde, som om det da var en naturlig og nem sag, for det var i serbernes egen interesse.

Så spørger jeg: Hvorfor i al verdens riger og lande skulle de så overtales og presses til det igennem tre eller fire uger og hele verdenssamfundet blive bragt ud i krise? De har søreme skjult deres egen interesse godt. De må være endnu smartere, end man i almindelighed forestiller sig.

Og med hensyn til Goradze: Jeg ved ikke, om det var i deres egen interesse til sidst at blive bombet, fordi de havde snydt og bl.a. altså også snydt Tjurkin, deres egen ven, under forhandlingerne. Men ikke desto mindre førte det til, at Goradze har kunnet leve i fred lige siden. Det kan man ikke komme uden om.

Med hensyn til Bihac er situationen en anden; det er fuldkommen rigtigt. Der har heller ikke været andre bombeangreb, og jeg er helt overbevist om, at der kommer heller ikke andre. Men der er dog altså sket det, at man har bombet lufthavnen. Man har opnået det, at den muslimske befolkning ikke har kunnet blive udsat for serbiske luftangreb. Det er da altid noget, synes jeg altså. Jeg har også kun oplevet én krig for alvor. Det er måske det, der er forskellen.

Så bliver jeg nødt til at sige, at Boutros-Ghalis betragtninger aldeles ikke er teoretiske. De går uhyre stærkt på de rent praktiske forhold, på, hvad der faktisk er sket. Det er en analyse af, hvad der faktisk er sket, og hvad der bør ske, og derunder også en meget kraftig kritik af hele begrebet sikre zoner og den måde, det er blevet forvaltet på.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Gert Petersen har i hvert fald ret i, vi nok ikke har oplevet den samme krig. Når jeg siger, at Boutros-Ghalis formuleringer var teoretiske, så er det, fordi en række af de formuleringer, der er kommet fra FN i New York, intet har at gøre med realiteterne i Bosnien. Og det kan man jo spørge andre nødhjælpsorganisationer, der fungerer i Bosnien, om.

Så vil jeg sige med hensyn til spørgsmålet om Sarajevo, at der var unægtelig et pres på serberne, men når serberne endte med at acceptere det pres og endte med at trække sig ud, var det, for-

di der også var et pres på den bosniske regering, og fordi den bosniske regering også blev tvunget til at give indrømmelser. Og det var lige præcis det faktum, at den bosniske regering også gav nogle indrømmelser, der fik serberne til at acceptere 20-km-zonen og trække våbnene uden for denne.

Arne Melchior (CD):

CD støtter udenrigsministerens forslag. Jeg kan slet ikke begynde at argumentere for det, for der er ikke nogen mulighed for at argumentere imod.

Det er klart, at vi også har overvejet i det døgnstid, sagen har foreligget, om vi skulle benytte lejligheden til en dyberegående debat. Som andre ordførere afstår vi fra det. Det ville også være alt for deprimerende.

Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at gratulere hr. Gert Petersen med den fornemme måde, på hvilken han her fra talerstolen erklærede – jeg vil ikke engang bruge ordet erkendte, men erklærede – at hans opfattelse nu er mere korrekt end den, han havde for halvandet år siden. Vi er ikke forvænt med at opleve det alt for tit. Jeg synes, det var fair og elegant, og det er dejligt, når sådan noget kan blive sagt her fra talerstolen.

Og så kan forslaget for vores skyld i øvrigt gerne gennemføres uden nogen udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg må kvittere for de pæne ord med nogle måske lidt bittersøde bemærkninger, for sagen er jo nemlig den, at da vi drøftede denne sag for halvandet år siden, havde NATO-rådet lige vedtaget to meget bombastiske erklæringer om indsats af Air Strikes, som det hedder på NATO-sprog, og der var en stor diskussion på det tidspunkt mellem NATO – og især USA inden for NATO – og FN's generalsekretariat om, hvem der skulle tage beslutning om sådanne luftangreb. USA mente, at det var NATO, der skulle tage beslutningen, og FN's generalsekretær mente, at det var FN.

Og dér indrømmer jeg da, at jeg har vurderet forkert. NATO var ikke så stærkt, som jeg havde troet. Det konstaterer jeg da med fornøjelse her halvandet år senere. Men at viljen – ikke i NATO generelt, men i visse kredse i NATO – er til stede og hele tiden har været det til at overtage kommandoen, det har jeg stadig væk en